

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. M.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2023 č. j. CPR-10395-17/ČJ-2023-930310-V233

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen

„správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-165896-25/ČJ-2022-000022-SV ze dne 3. 2. 2023, a to tak, že část výroku ve znění „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a to na dobu 18 měsíců“ se mění a nově zní „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a to na dobu 12 měsíců.“ Ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí č. j. KRPA-165896-25/ČJ-2022-000022-SV ze dne 3. 2. 2023 potvrzeno. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, tj. v tomto případě žalobce, čímž došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu.
3. Žalobce spatřoval pochybení žalovaného v tom, že aproboval vady prvoinstančního rozhodnutí a vůbec nevyhodnocoval jeho odvolací námitky. Žalobce zdůraznil, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahují konkrétní a individualizované odůvodnění délky zákazu pobytu v členských státech Evropské unie, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce byl přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla dle jeho názoru vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. S ohledem na to, že zde nebyla řádně prokázána právní moc žádného předchozího rozhodnutí, nebylo nutné žalobci ukládat vyhoštění ani na 12 měsíců, a to s přihlédnutím k okolnostem tohoto případu i rychlosti toho, jak rychle žalobce od protiprávního jednání sám a dobrovolně upustil. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné a nezohledňuje okolnosti případu, zejména svědčící ve prospěch žalobce.
5. Žalobce rovněž konstatoval, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého života, což je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak prakticky se nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Podle žalobce provedené rozhodnutí je čistě formalistické, nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán pak zákonné podmínky neváže k

situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem i zaběhlou praxí.

6. Měl za to, že je potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá správní orgán ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námitky, se kterými nesouhlasil a dále odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadeného rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 14. 11. 2023 právní zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
10. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-165896-1/ČJ-2022-000022 ze dne 18. 5. 2022, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-165896-12/ČJ-2022-000022 ze dne 18. 5. 2022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-165896-25/ČJ-2022-000022-SV ze dne 3. 2. 2023, odvolání žalobce ze dne 13. 2. 2023, rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-10395-4/ČJ-2023-930310-V233 ze dne 17. 4. 2023, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 13 A 12/2023-25 ze dne 20. 6. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-10395-17/ČJ-2023-930310-V233 ze dne 12. 9. 2023.
11. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce se dne 18. 5. 2022 dobrovolně dostavil na cizineckou policii za účelem legalizace svého pobytu. K prokázání totožnosti předložil platný cestovní doklad Uzbekistánu č. x, podle kterého byl ztotožněn.
12. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení sepsaného dne 18. 5. 2022 uvedl, že přicestoval letecky do Rigy dne 9. 5. 2022. Účelem jeho cesty byla práce v Polsku. Z Rigy cestoval autobusem do Prahy. Během cesty byl polskou policií odvezen na služebnu, kde podepsal dokument, ale nevěděl, o co se jedná. Bylo mu sděleno, že má odcestovat z Polska, ale nebyl mu sdělen důvod. Do Prahy přijel žalobce na návštěvu za bratrem, následně měl v úmyslu cestovat do Polska a pracovat tam. Nevěděl, proč mu bylo zneplatněno vízum. Dále uvedl, že je ženatý a má jedno dítě, rodina žije v Uzbekistánu. Ve vycestování do Uzbekistánu mu nic nebrání, má tam zázemí.
13. Správní orgán prvního stupně se dále dotázal na osobu žalobce u státních orgánů Polska, kdy bylo zjištěno, že dne 10. 5. 2022 příslušníci pracoviště hraniční stráže Klodzko zneplatnili vízum č. 102371823 vydané žalobci za účelem zaměstnání a rovněž bylo rozhodnuto o

vyhoštění žalobce a zákazu vstupu na území Polska a jiných států Evropské unie na dobu 6 měsíců, termín dobrovolného opuštění Polska byl stanoven na 15 dnů.

14. Dne 3. 2. 2023 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. KRPA-165896-25/ČJ-2022-000022-SV, kterým podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uložil žalobci správní vyhoštění na dobu 18 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 13. 2. 2023 odvolání, které žalovaný rozhodnutím č. j. CPR-10395-4/ČJ-2023-930310-V233 ze dne 17. 4. 2023 zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
15. Rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-10395-4/ČJ-2023-930310-V233 ze dne 17. 4. 2023 zdejší soud svým rozsudkem č. j. 13 A 12/2023-25 ze dne 20. 6. 2023 zrušil pro nezákonnost. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým změnil dobu, po kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z 18 měsíců na 12 měsíců.
16. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
19. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. K námitce žalobce, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce a zajistily kopie dokladů žalobce a dotázaly se na řízení, které s žalobcem proběhlo v Polsku. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky a realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Uzbekistánu.
21. V průběhu správního řízení bylo spisovým materiálem prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 10. 5. 2022 do dne 18. 5. 2022. Městský soud v Praze s tímto určením doby nelegálního pobytu žalobce souhlasí. Soud má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.

22. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
23. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: „*Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.*“
24. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).*“
25. Soud dále podotýká, že jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: „*Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých shengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 - 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 - 27, a ze dne 27. 9.*

2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“

26. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobce přicestoval poté, co mu bylo zneplatněno vízum a uloženo správní vyhoštění z území celého schengenského prostoru na dobu 6 měsíců. Na druhou stranu však žalovaný, v souladu s názorem, který vyslovil Městský soud v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku, přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se ke správnímu orgánu dobrovolně dostavil, že je bezúhonnou osobou a se správními orgány spolupracoval. Za této situace došlo k vyhodnocení spolupráce žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 12 měsíců je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní.
27. S ohledem na výše uvedené neshledal Městský soud v Praze uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 12 měsíců za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců činí 5 let. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce 12 měsíců, tedy při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Správní orgány tedy nepochybně zohlednily výše uvedené polehčující okolnosti případu žalobce svědčící v jeho prospěch, neboť přistoupily k uložení správního vyhoštění v délce 12 měsíců, a nikoli v jeho vyšší sazbě. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že takový postup plně odpovídá povaze a závažnosti protiprávního jednání žalobce, není v žádném ohledu nepřiměřený a není nijak neobvyklý. Přijaté opatření odpovídá rozhodovací praxi správních orgánů, k čemuž zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin. Pokud tedy soud obdobným způsobem nahlíží na nelegální pobyt žalobce v délce trvání 9 dnů, tak lze zcela jistě považovat správní vyhoštění v délce 12 měsíců za přiměřené řešení. Námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění proto zdejší soud nemůže přisvědčit.
28. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Soud především zdůrazňuje, že žalobce pobýval na území nelegálně ode dne 10. 5. 2023 do dne 18. 5. 2023. Žalobce také nenavázal v České republice žádné společenské, ekonomické či kulturní vazby, naopak má rodinné vazby v Uzbekistánu, kdy v České republice žije pouze jeho bratr. Vytvořené zázemí žalobce v zemi původu však nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdejší soud považuje hodnocení

provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do života cizince, v tomto případě je však tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.

29. Pokud jde o skutečnost, že žalobce spolupracoval se správními orgány, tak Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce tuto součinnost poskytl až v době, kdy již nebyl oprávněn cestovat do České republiky a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Učinil tak až po 9 dnech nelegálního pobytu v schengenském prostoru. Tuto dobu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobce si měl být vědom toho, že zde pobývá nelegálně, neboť je zřejmé, že průběh řízení před polskými orgány mu byl tlumočen a on tlumočení porozuměl, na což poukazoval již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud dodává, že žalobce by měl být schopen uvědomit si následky svého jednání. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. listopadu 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně